ఈ తప్పు మీరూ చేస్తున్నారా!

"సీతా! మీ మావయ్యగారు వూరు వెళ్లి నిన్నటికి నెల అయింది కదూ!" అంది కామాక్షమ్మ!

సాయంకాలపు ఎండ కొబ్బరి ఆకుల సందుల్లో నుండి ఆమె ముఖం మీద పడి పచ్చని ఆమె ముఖానికి ఎరుపు రంగుని పూస్తోంది!

వరండా మెట్ల మీద కూర్చుని పూలు కడుతున్న సీత అత్తగారి మాటలు విని తలెత్తి చూసింది!

"వెళ్లాక ఒక వుత్తరమైనా రాయలేదు చూశావా?" నిష్ఠూరంగా అందావిడ...మళ్లా!

సీతకా మాటలు కొత్తగా విన్పించాయి! ఆ మాటలు అన్నది నిజంగా తన అత్తగారా! కాదా! అన్నట్లు ఆశ్చర్యంగా ఆవిడ వేపు చూడసాగింది!

అత్తగారు రోజూ మధ్యాహ్నం వేళ వరండాలో కూర్చోడానికిగల కారణం ఏమిటో సీతకి ఇప్పుడు అర్థమైంది! మావగారి దగ్గర నుండి వుత్తరం వస్తుందేమోనని పోస్ట్‌మెన్ కోసం నిరీక్షణ అన్నమాట.

"పోనీ! మీరు రాయొచ్చుగా!" అంది సీత!

ఆ మాట వినగానే కామాక్షమ్మ ముఖం వెలవెలబోయింది. తడబడుతూ... "నేనూ! అబ్బే! ఏం బాగుంటుంది!" అంది!

సీత ఏదో అనబోయింది!

ఇంతలో భర్త రాజారావు లోపలినుంచి "సీతా!" అని పిలవడంతో చేస్తున్న పని ఆపి సీత లోపలకు వెళ్ళింది!

కామాక్షమ్మ అలాగే చెక్కిట చేతిని చేర్చి ఆలోచిస్తూ కూర్చుంది!

ఎదురుగా జామ చెట్టు కొమ్మ మీద చిలుకలు రెండు ప్రక్క ప్రక్కన కూర్చుని ముక్కులు పొడుచుకుంటున్నాయి.

ఎక్కడినుండో రెండు ఉడుతలు రెండు ప్రక్కల నుండి హడావుడిగా వచ్చి దగ్గర,చేరి క్షణం సేపు పలకరించుకుని తిరిగి చెరో వేపు వెళ్ళిపోయాయి!

వాటిని చూస్తోంటే ఆమెకు భర్త గుర్తుకు వచ్చాడు!

నెల రోజుల క్రితం - భర్త పెద్ద కొడుకు వెంట హైద్రాబాద్ వెడుతూ... ఏదో చెప్పాలని తన దగ్గరకు వచ్చాడు!

కొడుకు వెంట వెడుతున్నాననే ఆనందం ఆయన ముఖంలో కనబడలేదు! చాలా వాడిపోయివుంది!

"కామాక్షీ!.... వెడుతున్నా!" అతి కష్టం మీద ఆ మాట మాత్రం అని వూరుకున్నారు!

ఆ గొంతులోని బాధకు తను త్రుళ్లిపడింది!

"అదేమిటి! అలా వున్నారు?" అంది! ఆయన దానికి సమాధానం చెప్పేలోగానే పెద్ద కొడుకు వచ్చి - "నాన్నా! రండి త్వరగా రిక్షావాడు గొడవ చేస్తున్నాడు!" అంటూ తొందరచేశాడు.

ఆయన తనతో చెప్పాలనుకున్న ఆ మాటేదో చెప్పకుండానే వెళ్ళిపోయారు!

ఆయన వెడుతున్నప్పటి ఆ రూపం ఇంకా తన కళ్ల ముందు మెదుల్తూనే వుంది!

కళ్లు చెమ్మగిల్లుతున్నాయి! కాళ్లు తడబడి పోతున్నాయి! జంట వీడిన ఒంటరి పక్షిలా - బాధగా బరువుగా వెళ్లిపోయారు!

ఆయన వెళ్లినప్పటి నుండీ తనకేం తోచడం లేదు! మనసులో ఏదో దిగులు... ఎడారిలో ఒంటరిగా నిల్చున్నట్లుంది తన పరిస్థితి!

తన మనసులోని బాధ ఎవరికీ చెప్పుకోలేనిది! చెప్పినా నమ్మరు! తనని నవ్వులపాలు చేస్తారు!

ఏం చేయాలి! ఈ దిగులు తీరే దారే లేదా? కామాక్షి చింతించసాగింది!

" నానమ్మా! ఇలా చీకట్లో కూర్చున్నావే!" అంటూ మనవడు వచ్చాడు!

మనవడి మాటలతో కామాక్షమ్మ ఆలోచనల నుండి బయటపడింది!

"నానమ్మా! లోపలకురా! ఇక్కడ చలిగా వుంది!" ఆమె చేతిని పట్టి లాగాడు!

కామాక్షమ్మలేచి వాడి వెంట లోపలకు నడిచింది!

* * *

"ఏవండీ! ఈ మధ్య మీ అమ్మగారిలో చాలా మార్పు వచ్చింది గమనించారా!" ఆ రాత్రి సీత భర్తని అడిగింది!

"అవును చాలా వుత్సాహంగా వుంటోంది!"

"మీకు చత్వారం బాగా వచ్చినట్లుంది. ముందు కళ్ల డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్లి పరీక్ష చేయించుకోండి" అంది చిరుహాసంతో!

"నాకేం! బాగానే వున్నాగా...."

"మీకు కాదు! మీ కళ్లకు బాగా లేదు! లేకపోతే ఏమిటండీ! ఆవిడా పుట్టెడు దిగులుతో రోజు రోజుకీ శుష్కించి పోతున్నారు.' అంది.

పడుకున్నవాడల్లా ఆ మాటతో లేచి కూర్చున్నాడు రాజారావు!

"అమ్మ దిగులుగా వుందా! అదంతా నీ భ్రమ సీతా!...

"కాదు స్వామీ! ఆమెగారు ఈ మధ్య సరిగ్గా భోజనం చేయడం లేదు! నిద్ర కూడా పోవడం లేదు... తెలుసా!"

"ఒంట్లో బాగాలేదేమో! కాస్త కనుక్కో పోయావా?"

"ఒంట్లో కాదు మనసులో..."

"అంటే!"

"ఆవిడ బాధంతా మావగారి కోసం-" నవ్వుతూ అంది!

రాజారావు విసుక్కున్నాడు! "చాల్లే! పెద్దవాళ్ళ గురించి ఆ వేళా కోళం ఏమిటి?"

సీత సీరియస్ అయిపోతూ... "నిజమే చెప్తున్నానండీ! ఆవిడ రోజూ పోస్ట్‌మేన్ కోసం ఎదురు చూస్తున్నారు"

"అన్నయ్య ఉత్తరం రాయలేదని చూస్తోందేమో!"

"కాదు మావగారి వుత్తరం కోసం...." అంటూ సాయంత్రం ఆవిడకూ - తనకూ జరిగిన సంభాషణని వివరించింది!

రాజారావు విస్తుపోయాడు!

"నిజమేనా నువ్వు చెప్పేది?"

సీత నొచ్చుకుంటూ "ఇందులో అబద్ధం చెప్పాల్సిందేముంది? నా పిల్లల తోడు ... నిజమే..."" అంది!

రాజారావు ఆలోచనలో మునిగిపోయాడు! సీత చెప్పిన విషయాలు అతనికి చాలా కొత్తగా వున్నాయి! ఎలా నమ్మాలో తెలీడంలేదు!

"ఆవిడ మావగారిని విడిచి వుండలేకపోతున్నారు! ఆమెని కూడా హైద్రాబాద్ పంపకూడదూ",అంది!

"సీతా! నీకు తెలీదు! నేనూ - అన్నయ్య చాలా ఆలోచించే ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నాం!"

"ఏం ఆలోచించారు!"

"చెప్తాను!"

రాజారావు చెప్పసాగాడు!

* * *

"సీతా! నాన్నగారు ఒక ప్రైవేటు కంపెనీలో సూపర్నెంటుగా చేసేవారు! కొద్ది పొలం - స్వంత ఇల్లు వుండటంతో సంసారం ఏ కొరతా లేకుండా సజావుగా సాగిపోయేది!

"మేం ముగ్గురం! నాకొక అన్నయ్య ఒక చెల్లెలు! మాకు ఇంట్లో ఏ లోటూ వుండేది కాదు! కానీ ఇంటి వాతావరణమే బాగుండేది కాదు! నాన్నగారు ! అమ్మ ప్రతి చిన్న విషయానికీ వాదించుకునేవారు! ఒక్క క్షణం వారికి పడేది కాదు! సాధింపులు.... ఘర్షణ... మేం పెద్ద వాళ్ళమవుతున్న కొద్దీ...... విభేదాలు ఇంకా ఎక్కువయ్యాయి!

వాళ్ళు - అన్నేళ్ళు - ఒకే గూటి క్రింద కలిసి ఎలా కాపురం చేశారా .... అన్పించేది మాకు!

రోజూ ఇంట్లో వండాల్సిన కూర దగ్గర నుండి మా చదువుల వరకూ.... అన్నిటిలోనూ ఘర్షణలే! వాదోపవాదాలే! వుదాహరణకు నీకో సంఘటన గూర్చి చెప్తా! మా ఇంట్లో - నిమ్మ చెట్టు వుండేది! కొంతకాలం బాగా కాయలు కాసింది! ఆ తర్వాత ఎందుకనో ఎండిపోయింది! ఒకరోజు నాన్నగారు ఆ మొక్కను కొట్టేయడానికి నిర్ణయించి పనివాళ్ళను పిలిచారు! అది చూసి అమ్మ వెంటనే కొట్టడానికి వీల్లేదని చెప్పింది. ఎండిపోయింది కదా ఇంకెందుకు దిష్టి బొమ్మలా" అంటారు నాన్నగారు.. "ఎండిన మొక్కయినా మళ్ళా చిగురిస్తుందని అమ్మ వాదన.

ఇలా ఇద్దరూ గంటసేపు వాదించుకున్నారు. చివరకు చెట్టు కొమ్మలు నరికి, మొదలు వుంచారు. దొడ్లో ఇప్పటికీ వుంది నువ్వు చూసే వుంటావు.... అది ఇప్పటికీ చిగర్చలేదు.

ఇలాటివి రోజు మొత్తంలో ఎన్నో! ఒకళ్ళకు వ్యతిరేకంగా చేస్తే, మరొకరికి కోపం వచ్చేది!

నాన్నగారు టీ' పెట్టమని అడిగితే అమ్మ కాఫీ ఇచ్చేది! నాన్నగారు గ్లాసు నేలకేసి కొట్టి వెళ్ళిపోయేవారు! ఆ తర్వాత.... పెద్ద గొడవ జరిగేది.

అమ్మ కూరలు తెమ్మని చెప్తే నాన్నగారు సంచీనే మర్చిపోయి వచ్చేవారు.

ఇటువంటి ఇంటి వాతావరణం మాకు చాలా విసుగు కల్గిస్తుండేది! ఇంట్లోకంటే స్నేహితుల ఇళ్ళల్లో గడిపేవాళ్ళం!

సంవత్సరాలు దొర్లిపోయాయి! మేం పెరిగి... పెద్దవాళ్ళమయ్యాం! వుద్యోగస్తులం కూడా అయ్యాం. చెల్లెలి పెళ్ళయింది! మాకూ పెళ్ళిళ్ళయ్యాయి! నాన్నగారు ఏడాది క్రింద రిటైరయ్యారు కదా! అప్పుడే నేనూ - అన్నయ్య కలిసి ఒక నిర్ణయం తీసుకున్నాం!

"ఇన్నాళ్లూ అమ్మా నాన్నల జీవితం ఎంతో దుర్భరంగా గడిచింది! ఇద్దరికీ మనశ్శాంతి లేదు! ఇకనైనా వారిని మనం సుఖపెట్టాలి" అన్నాను.

"ఎలా?" అన్నాడు అన్నయ్య!

"ఏవుంది! అమ్మని నా దగ్గర వుంచుకుంటాను! నాన్నగారిని నువ్వు తీసుకెళ్ళు! ఇప్పుడైనా ప్రశాంతంగా జీవిస్తారు.... వాళ్ళు...."

అన్నయ్య అంగీకరించాడు! మర్నాడే నాన్నగారిని తీసుకుని అన్నయ్య వెళ్ళిపోయాడు! అమ్మ ఇక్కడ వుండిపోయింది...." అని చెప్పి -

"సీతా ఈ జీవిత చరమదశలోనైనా వాళ్ళు హాయిగా.... వుండాలని నేనూ అన్నయ్యా ఆలోచించి ఈ నిర్ణయం తీసుకున్నాం" అన్నాడు రాజారావు!

"మీ అమ్మగారు.... ఆయన వెళ్ళాక రెండు - మూడు రోజులు బాగానే వున్నారు! ఆ తర్వాత మారిపోయారు! మనసులో ఎందుకో తీవ్రంగా బాధపడుతున్నట్లు తోస్తోంది..." అంది సీత!

రాజారావు తేలిగ్గా నవ్వేస్తూ "మరేం లేదులే! ప్రతిక్షణం మా నాన్నతో ఘర్షణ పడటం ఆవిడకు అలవాటయిపోయింది కదా! ఇప్పుడలా ఎవరూ పోట్లాడేవాళ్ళు లేక ఆవిడకు దిగులుగా వుందేమో?" అన్నాడు.

"అంతేనంటారా?"

"నీకూ తెలుసుగా వాళ్లెలా కలహించుకునేవాళ్ళో! కొద్ది రోజులు పోతే అమ్మ తిరిగి మామూలు మనిషయిపోతుంది.!"

"సరే! కానివ్వండి అదీ చూద్దాం!" అని సంభాషణ ముగించింది సీత!

* * *

మరో వారం గడిచింది.

కామాక్షమ్మ మరింత చిక్కిపోయింది! ఒంటరితనం - దిగులు - ఇంకాస్త ఎక్కువయ్యాయి!

సీత ఆమెనే జాగ్రత్తగా గమనించసాగింది. ఒకరోజు ఉదయం సీత నిద్ర లేచేసరికి ఆమె కనబడలేదు!

రోజూ ఆవిడ అప్పటికే స్నానం ముగించి తులసికోట దగ్గర పూజ చేస్తూ వుండేవారు!

సీత ఇల్లంతా వెతికింది... ఆమె జాడ లేదు! కంగారు పడుతూ భర్తను లేపింది!

సీత చెప్పిన విషయం విని ఆయన కూడా గాబరా పడిపోయాడు! షాక్‌లా తగిలిందా వార్త! కర్తవ్య విమూఢునిలా తల పట్టుకుని కుర్చీలో కూలబడ్డాడు!

"అదేమిటండీ! అలా స్థిమితంగా కూర్చున్నారు! వెళ్ళి వెతకండి." తొందర చేసింది సీత!

"ఎక్కడని వెదికేది?"

"లేకపోతే వెళ్ళి పోలీసు రిపోర్టివ్వండి....."

వెంటనే వెళ్ళడానికి తటపటాయించాడు. ఆవిడ ఎందుకు వెళ్ళి పోయిందంటే ఏం చెప్పాలి? పోలీసులతో వ్యవహారం ఒక పట్టాన తేలదు. ప్రశ్నలతో చంపుకు తింటారు... అనుకుని వూరుకున్నాడు!

అతనికి తన చిన్ననాటి రోజులు గుర్తుకొస్తున్నాయి! తల్లీ, తండ్రీ పరస్పరం కలహించుకున్నా - పిల్లలంటే పంచప్రాణాలు. తమని ఎంతో గారాబంగా చూసేవారు! ముఖ్యంగా అమ్మకి తనంటే ఎంతో ప్రేమ! తనొక్క క్షణం స్కూలునుండి రావడం ఆలస్యమైతే కంగారు పడిపోయేది! ప్రేమగా గోరుముద్దలు తినిపించేది. ఇంకా.... ఎన్నెన్నో గతంలోని తల్లితోడి అపురూపమైన అనుభవాలు ఎన్నో - ఎన్నెన్నో గుర్తుకొస్తున్నాయి! అమ్మ ఒకవేళ.... చనిపోలేదు కదా.... ఆ ఆలోచనతో రాజారావు కళ్లవెంట నీళ్ళు జారి షర్టు తడిసిపోసాగింది!.

"నాన్నా! మామ్మ ఏదీ! వూరు వెళ్ళి పోయిందా? నన్ను కూడా వూరు పంపించవూ?" కళ్ళు నులుముకుంటూ వచ్చాడు కొడుకు.

మనవడు రోజూ నాన్నమ్మ పక్కలోనే పడుకుంటాడు! కొడుకు మాటలు విని వాడిని దగ్గరకు తీసుకున్నాడు రాజారావు!

"బాబూ! మామ్మ వూరెళ్ళిందని ఎవరు చెప్పారు?" అనడిగాడు బుజ్జగిస్తూ!

"మరే! మామ్మ నన్ను రాత్రి లేపింది! అప్పుడు అన్నది కదా... నానీ! నేను వూరు వెడుతున్నాను... ఎవరితోనూ చెప్పకు.... తలుపేసుకో!' అని చెప్పి సంచీ తీసుకుని వూరు వెళ్ళిపోయింది... నేను వస్తానని ఏడిస్తే, మీ నాన్న తర్వాత తీసుకొస్తాడు. అని చెప్పింది నాన్నా ! మామ్మ దగ్గరకు నన్ను తీసుకెళ్ళవూ...' నాలుగేళ్ళ నానిగాడు ఒక్కొక్క మాట మెల్లగా స్పష్టంగా చెప్పసాగాడు! అది విని రాజారావు తెల్లబోయాడు.!

"నాన్నా! నేనూ మామ్మ దగ్గరకు వెడతా...." గునుస్తూ కళ్లనులుముకోసాగాడు!

రాజారావుకు చప్పున ఏదో స్ఫురించిది! "సీతా! నాషర్టు ఏదీ!" అని సీత ఇచ్చిన షర్టు గబ గబా తొడుక్కుని స్కూటర్ మీద రైలు స్టేషన్‌కి వెళ్లాడు.... ప్లాట్‌ఫారమ్ అంతా కలయ చూశాడు!

ఒక చోట అతని చూపు ఆగిపోయింది! అతను వూహించినట్లు గానే జరిగింది!

శీతాకాలపు మంచు తెరలు ఇంకా పూర్తిగా విచ్చుకోకపోవడంతో అంతా మసక చీకటిగానే వుంది! ఆ మంచు తెరల మధ్య - సన్నటి వెలుగుల్లో దూరంగా ఒక సిమెంటు బెంచీ మీద ఇద్దరు వ్యక్తులు దగ్గరగా కూర్చుని కన్పించారు!

రాజారావు గబ గబా వాళ్ల దగ్గరకు వెల్లాడు!

"అమ్మా! నాన్నగారూ!"

వాళ్లు తలెత్తారు! రాజారావుని చూసి నిర్విణ్ణులయ్యారు!

"పదండి.... ఇంటికి వెడదాం!" ఇద్దరినీ లేవదీశాడు!

పట్టుబడిన దొంగల్లా ఇద్దరూ అతని వెంట నడిచారు.

* * *

రాజారావు అన్నగారికి టెలిగ్రాం ఇచ్చాడు.

తండ్రి కన్పించక కంగారు పడుతున్న అన్నగారు- తమ్ముడి టెలిగ్రా చూసుకుని వూరట చెందాడు! వెంటనే బయలుదేరి వచ్చేశాడు!

కొడుకులు తమని ప్రశ్నల పరంపరతో ముంచెత్తక ముందే తండ్రి అసలు విషయం చెప్పడం మొదలెట్టాడు!

"రాజా! గోపాలం! మీరు మమ్మల్ని సుఖపెట్టాలనే వుద్దేశంతో మా ఇద్దరినీ చెరొకరూ పంచుకున్నారు! కానీ మాకు కలిసి వుండటంలోనే తృప్తి వుందిరా! గోపాలం!

చూడరా మీ అమ్మ ముఖం ఇప్పుడు ఎలా వెలిగిపోతోందో ! ఒరేయ్ రాజా నమ్ముతావో లేదో కానీ ఇక్కడి నుండి వెళ్ళినప్పటి నుండీ నా కడుపు నిండా తిండి లేదు! కంటి నిండా నిద్రపోలేదు, ఎందుకో తెలుసా ? మీ అమ్మ మీద బెంగతో. నామాటలు మీకు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తున్నాయికదూ ! ఎప్పుడూ పోట్లాడుకునే వాళ్ళకు ఒకళ్ళపై ఒకళ్ళకు ఇంత ప్రేమ ఉందా ? అని విస్తుపోతున్నారా ? ఒరేయ్! మీకు మా గురించి తెలీదు! మా పోట్లాటల వెనుక అనురాగం వుంది. మా తగవుల మధ్య తరిగిపోని ఆప్యాయత ఉంది. మేము ప్రతి విషయానికి ఘర్షణ పడుతున్నట్లు బయటివాళ్ళకి కనిపిస్తుంది. కానీ మేం పరస్పరం మా వ్యక్తిత్వాలకిచ్చుకునే గౌరవం అర్థం కాదు! మేం కీచులాడుకున్నట్లే మీకు కనిపిస్తుంది కానీ మా అభిప్రాయాలకిచ్చుకొనే విలువ మీకు తెలీదు. అవురా?'' ఆయనలో ఆవేశం పొంగి పొరల సాగింది! ఆయాసంతో క్షణం సేపు ఆగారు!

శ్రోతలకెవ్వరికీ మాటామంచీ లేదు! అద్భుత దృశ్యాన్ని చూస్తున్న అనుభూతికి తల మున్కలవుతున్నారు!

''ఇంకో విషయం పిల్లలూ! భార్యా భర్తలు ఈ వయసులోనే ఒకరికొకరు సన్నిహితంగా మెలగాలని కోరుకుంటారు! మమ్మల్ని విడదీసి పావం మూటకట్టుకోకండిరా!'' అంటూ నవ్వాడాయన!

క్షణం ఆగి మళ్ళా ఆయనే అన్నాడు!

''నేనే మీ అమ్మకు వుత్తరం రాశాను! మనిద్దరం కాశీకి వెళ్ళిపోయి హాయిగా వుందాం! మన పిల్లలు మనల్ని అర్థం చేసుకోక దారుణంగా విడదీశారు! అందుకే వాళ్లకీ విషయం చెప్పొద్దు! నేను ముందుగా బయలుదేరి మన వూరి స్టేషన్‌కొస్తాను! నువ్వు కూడా వచ్చెయ్! ఇద్దరం రైలెక్కి వెళ్ళిపోదాం'' అని వుత్తరం రాస్తే - ఆ ప్రకారం మీ అమ్మ స్టేషన్‌కి వచ్చింది - ఏం చెయ్యమంటార్రా! మా కంతకన్నా దారి కనబడలేదు''

రాజారావు - గోపాలం ఏం మాట్లాడలేకపోయారు! తల్లి దండ్రుల్ని తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నామే అని కించపడసాగారు.

''ఒరేయ్! మీరే కాదు! తల్లిదండ్రుల్ని తప్పుగా అర్థం చేసుకుని గానీ - ఇంకా ఇతరమైన కారణాల వల్లగానీ .... వారిని చెరో దిక్కుకీ విడదీసి వుంచిన వారు.... ఘోరమైన నేరం చేస్తున్నారని చెప్పొచ్చు! మీరు చేసిన తప్పు ఇంకెవ్వరూ చేయకూడదు! ఈ వయసులో మమ్మల్ని సరిగ్గా అర్థం చేసుకొని ఆదరిస్తేనే.... మా చరమదశ సుఖంగా గడిచి పోతుందిరా!''

ఆయన కళ్లు క్షణ కాలం వింత కాంతితో మెరిశాయి. కొడుకులిద్దరూ తల్లిదండ్రుల ముఖాలు చూడలేకసిగ్గుతో తలొంచుకున్నారు!

కామాక్షమ్మ మాత్రం భర్త వేపు ఓరగా చూస్తూ చిరునవ్వులు చిందిస్తోంది!